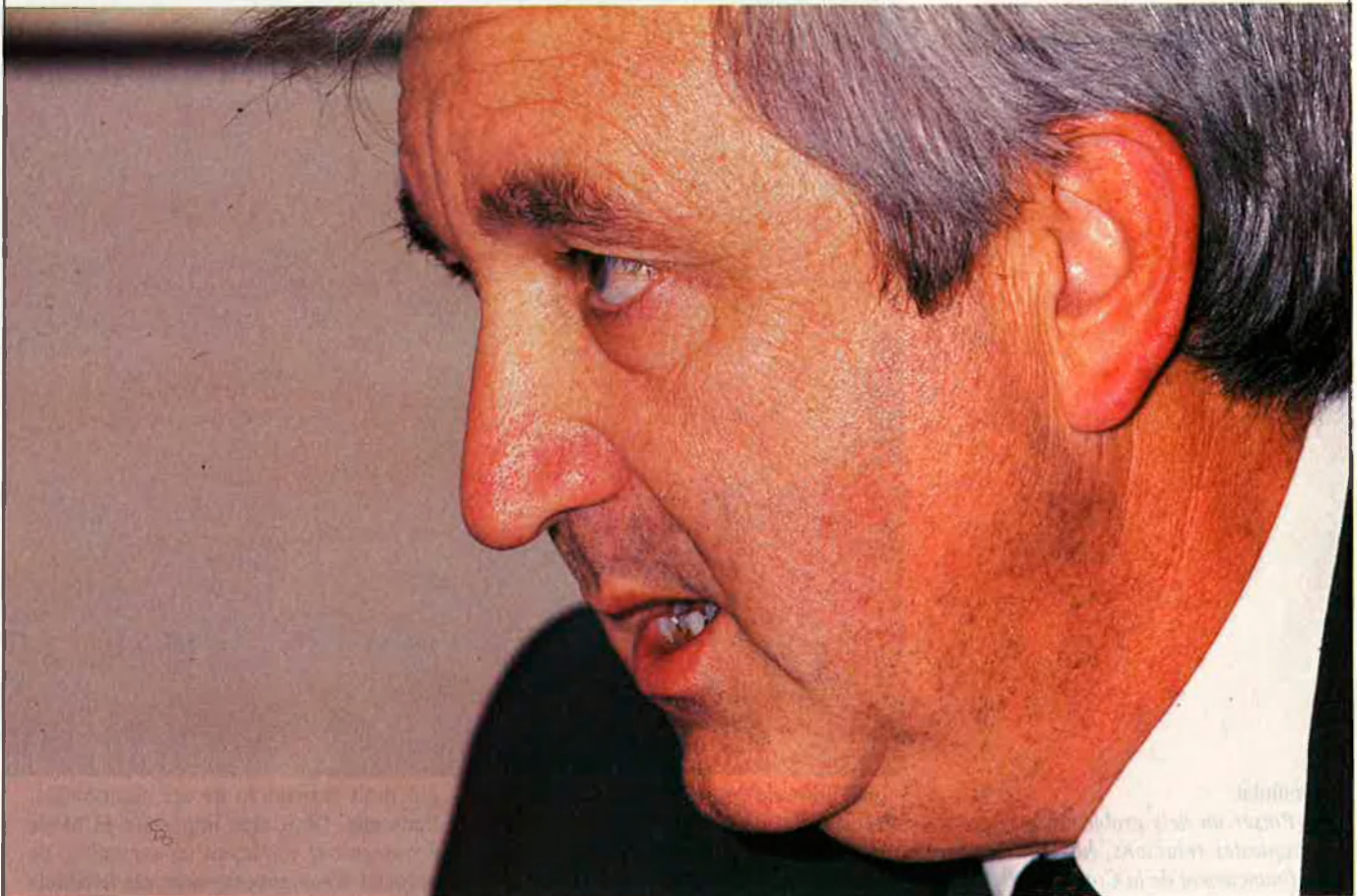

Entrevista a Gabriel Cañellas

“Al govern central no li interessa el desenvolupament autonòmic”

Des del 7 de juny de 1983 Gabriel Cañellas és el primer, i fins ara l'únic, president de les Illes Balears. Membre del Partit Popular, la seua política s'ha caracteritzat per l'enfrontament amb Madrid i per la voluntat decidida de desenvolupar l'autonomia balear.

"L'èxit més gran ha estat posar en marxa la comunitat autònoma".

JUAN CELIÀ

Gabriel Cañellas i Fons, 49 anys, casat i pare de tres fills. Llicenciat en Dret i Econòmiques. Candidat a batlle de Palma per Coalició Democràtica el 1979 i que no va aconseguir entrar a l'Ajuntament. President d'AP-Balears des de juny de 1980. Cap de llista per Coalició Popular a les primeres eleccions autonòmiques, de maig de 1983, que donaren la victòria als conservadors. El 7 de juny del mateix any es convertí en el primer president de Balears. Quatre anys més tard obtenia novament el suport majoritari i repetia càrrec.

RELACIONS AMB EL GOVERN CENTRAL

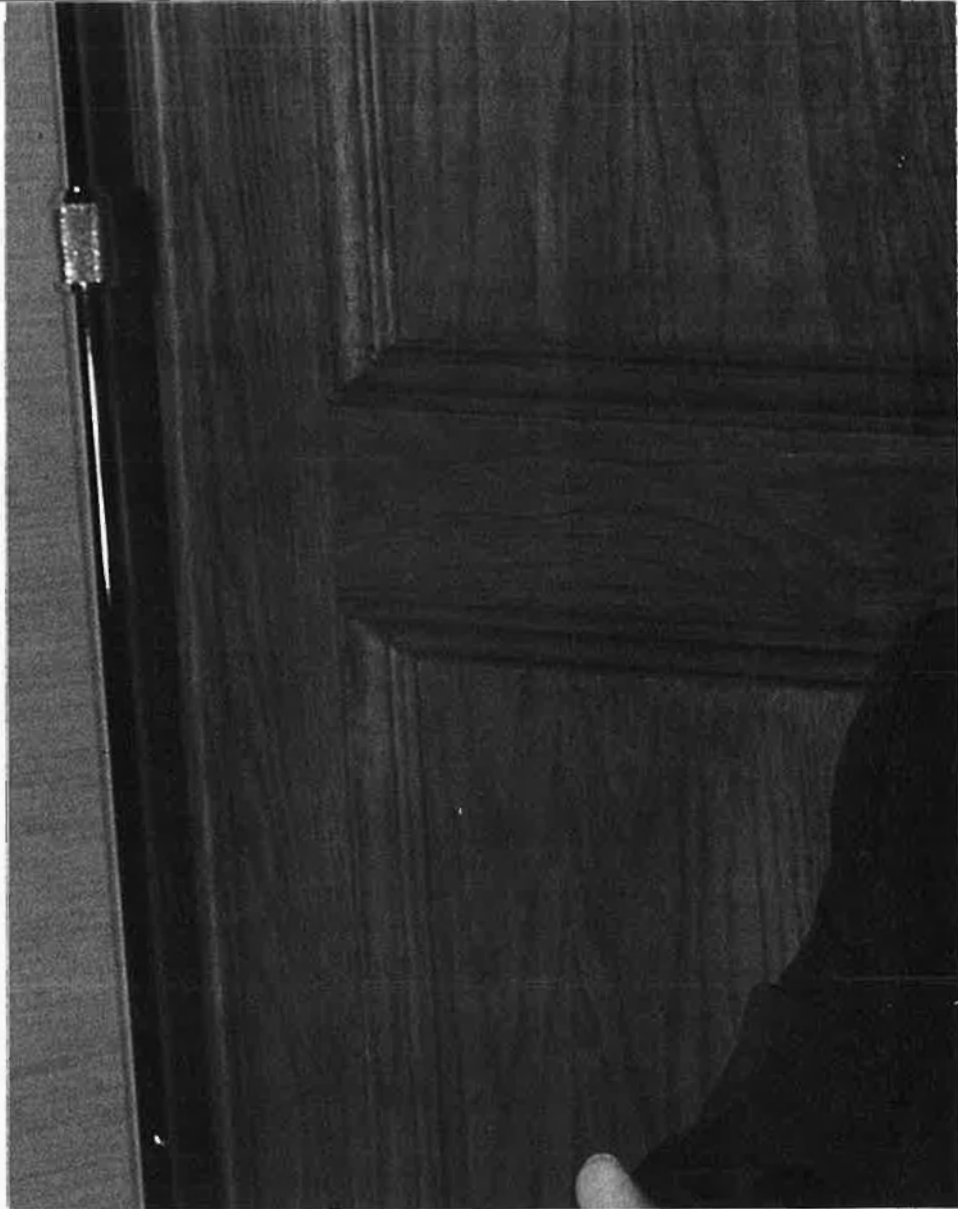
—*Les relacions amb el govern central sembla que no són massa bones. De fet, el seu govern ha denunciat repetidament aquesta circumstància. Tant, que es diu que vostè i el seu govern practiquen el victimisme en les relacions amb el govern de Madrid.*

—Jo crec que les relacions entre dos governs no poden ser qualificades amb tanta senzillesa. Jo crec que al llarg d'aquests set anys hi ha hagut fases molt diferents en les

relacions entre els dos governs, però la veritat és que no puc acceptar l'expressió *victimisme*.

Creç que el meu govern, tant la legislatura passada com en aquesta, ha intentat defensar Balears, ho ha intentat per tots els mitjans. I crec que ha topat amb un govern central a qui el concepte de desenvolupament autonòmic no l'interessa en absolut. Això ha fet que en alguna ocasió s'enfrontassin postures molt diferents, i ha pogut semblar que explotàvem el victimisme. La veritat, però, és que l'únic que hem fet ha estat defensar els interessos de la nostra

"Hi ha moltes assignatures pendents, perquè hauríem d'haver aconseguit una ampliació de la nostra capacitat d'autogovern que se'ns nega des del govern central".

comunitat.

—*¿Potser un dels problemes més greus, en aquestes relacions, ha estat el tema del finançament de la Comunitat?*

—El problema més greu que tenen les autonomies és el del finançament perquè simplement és un problema que no està resolt. I, a més, és un problema que, per part del govern central, no es vol resoldre. Si volem que triomfi d'una manera definitiva aquesta concepció autonòmica que hi ha a la Constitució, hem d'abordar entre tots el problema i resoldre'l d'una vegada per totes, deixant de banda actuacions provisionals. L'única fórmula és la possibilitat que la justícia financera, econòmica, es doni totalment entre totes les CC.AA. Sembla que es vol presentar que cada reclamació econòmica que fa una comunitat va contra els interessos de les altres, quan realment nosaltres l'únic que hem fet ha estat plan-

tejar fórmules globals, generals, per a la solució d'aquest problema que serveixen igual per a nosaltres que per a les altres CC.AA.

SET ANYS DE GOVERN CAÑELLAS

—*Després de set anys com a president, ¿quin és el principal èxit del seu govern?*

—És molt difícil fer una reducció tan extrema de set anys. Jo diria que, indubtablement, l'èxit més gran ha estat haver posat en marxa la Comunitat Autònoma, i a més haver-li donat unes condicions de poder actuar dins les llibertats que estableixen els ordenaments jurídics. Crec que hi ha encara moltes assignatures pendents, perquè hauríem d'haver aconseguit una ampliació molt gran de la nostra capacitat d'autogovern, que reiteradament se'ns nega des del govern central, que té una concep-

ció molt restrictiva de les autonomies. Pens que, l'èxit més important és haver aconseguit el sentiment de comunitat, de voluntat d'autogovern, entre els habitants de les Illes. Un sentiment que, sens dubte, és fruit de l'acció d'aquest govern.

—*Quan s'han complert els set anys de l'Estatut, hi ha en marxa un projecte de reforma que es du a terme en el Parlament autònom. ¿Considera necessària aquesta reforma, o per contra el que s'ha de fer és gestionar al màxim les competències que es tenen, com diuen els socialistes?*

—El grup socialista sempre fa costat a les tesis del govern central, tant si els agraden com si no. Amb la reforma de l'Estatut hem de ser molt clars, i hem intentat ser-ho al llarg d'aquest temps. Primer, hi ha la necessitat d'ampliar la capacitat d'autogovern i això només es pot fer de dues mane-

res: o pel diàleg amb l'administració central o bé s'ha de plantejar la reforma de l'Estatut. Com que el diàleg amb l'administració central ha estat zero, s'ha de plantejar l'ampliació, via modificació, de l'Estatut.

—*L'Estatut d'Autonomia sorgeix de l'article 143 de la Constitució. Això implica unes limitacions competencials òbvies que han provocat aquests intents de reforma. ¿Sent algun tipus de frustració com a president d'una comunitat amb un Estatut de segona?*

—En absolut. Jo crec que el problema no és com naix, sinó on es va. Era voluntat, quan s'establí la Constitució, que tots anéssim a obtenir el mateix grau d'autonomia, a través de diversos camins. On hi ha una vertadera frustració és quan es veu la contínua, esforçada i reiterada voluntat del govern central no tan sols de no voler

aprofundir l'autonomia, sinó de tornar arrere, a aquell primer paquet de competències que se'ns atorgà.

Una vegada per una cosa i una altra per una altra cosa, no es vol reconèixer l'Estat de les Autonomies, i potenciant velles delegacions del govern central, potenciant la presència de l'administració central en temes de competència exclusiva de la CA... Així sí que es dóna un sentiment, no de frustració, perquè encara hi ha voluntat de seguir lluitant amb més il·lusió i ànim que mai, però sí que ens produeix una sensació de tristor quan veim que aquells que en l'oposició preconitzaren —a l'hora d'establir la Constitució— un nou sistema, ho feien només per anar en contra del sistema establert. I avui que tenen la facultat d'exercir-lo, fan exactament tot el contrari.

—*Moltes vegades s'ha acusat el seu govern, i a vostè mateix, d'ostentar el poder*

per un partit, el PP, poc autonomista.

—Això és molt fàcil de contestar. En l'època que érem extra-parlamentaris participàrem en totes les actuacions en què se'ns permeté, si bé no teníem veu ni vot a la constitució de l'Estatut. El que vam dir és que no estàvem d'acord amb la redacció, ens separava fonamentalment un tema electoral, no un tema d'organització de la comunitat. Per això ens penjaren allò de ser antiautonomistes. Crec que ens hem de limitar a veure qui ha estat, durant aquests set anys, l'autonomista i qui no, si nosaltres o el Partit Socialista.

REGIONALISME I NACIONALISME

—*Molt sovint s'ha parlat de la possibilitat que vostè lideràs a les Illes una opció regionalista de centre-dreta al marge del Partit Popular. ¿Ha pensat realment fer-*

ho en algun moment?

—El pitjor d'això és que sempre ho diuen els altres! ¿Que nosaltres hem intentat defensar una postura regionalista o de regionalització del nostre partit? És clar que sí. I hem aconseguit fer passes molt grans, però dir que això du a un nou partit només ho han dit els altres.

—*Només hipotèticament, ¿es veu liderant una opció d'aquest tipus?*

—Miri, jo he dit sempre i ho he defensat, que els problemes de partit, pel fet de ser només de noms, no tenen més transcendència. I si abans van ser CD, CP, AP i ara PP, ¿què vol dir?, que tenim uns principis ideològics bàsics i que el tema de l'organització, si ha de ser un sol partit o X partits que es conjuntin a l'hora de l'actuació a nivell nacional, és una simple qüestió d'estratègia. Allò que no admet i crec que no tenen raó de ser, són les opcions localistes que només tinguin com a punt de mira una finalitat local. Crec que la Constitució ens constitueix en CC.AA. que, agrupades, formen un estat espanyol únic. Hem de tenir dins de la nostra perspectiva l'actuació nacional i no una opció merament localista. Amb això li dic que si el nostre partit decidís tenir una altra organització, a mi em semblaria, si és estratègicament convenient, factible.

—*¿Com veu les opcions polítiques nacionalistes i què n'opina?*

—Aquell que ho sentí de veritat que ho defensí. Jo crec que avui dia, dins de la firma d'Espanya i de la Constitució hi ha lloc per a defensar allò que considerem propi i nostre, sense necessitat de recórrer a aquestes fórmules polítiques.

ELS 'CASOS' NASEIRO I GUERRA

—*Vostè és un membre qualificat del PP estatal, com a tal ¿com valora el cas Naseiro? ¿Creu que tindrà incidència dins del partit o a nivell electoral?*

—Això mai fa bé.

—*Aquest cas, com també el cas Guerra i altres casos que presumptament apunten la possibilitat de corrupció política. ¿Creu que afecten la credibilitat de les institucions democràtiques?*

—Tinc l'esperança que això no sigui així.

LA QÜESTIÓ LINGÜÍSTICA

—*Passant a un altre tema, sempre s'ha dit que el seu govern ha fet poc reconeixement explícit de la catalanitat de la nostra llengua, ¿està disposat, el seu govern, a fer tot el necessari per la normalització del català a les Illes Balears?*

—Miri, això depèn de què pensi el que m'ho demana sobre que és *tot el necessari*. Jo, ho he defensat sempre en el Parlament i en diverses tribunes públiques, el que no m'agrada són les obligatorietats. Crec que amb un tema tan important com aquest, aquells que defensen les obligatorietats, les normatives, les imposicions... s'equivoquen rotundament. L'únic que fan és crear rebuig. Una cosa tan important com és una llengua només es pot potenciar per la via de l'estimació, de l'afecte i del foment. I hem de fugir rotundament de qualsevol imposició, de qualsevol ordenació. Simplement hem d'ensenyar la gent a estimar allò que li és propi.

—*Aquest rebuig a la imposició, ¿el fa extensiu a l'ensenyament del català?*

—Hi ha normes establertes i les normes es respecten. Pens que és bo fomentar l'estudi, però crec que aquelles persones que creuen que, simplement imposant normes, faran que la llengua es consideri com a més pròpia, estan absolutament equivocats. Crec que es podria aconseguir el mateix resultat que s'està aconseguint, o inclús molt millor, per una via molt distinta que és la de l'estimació, d'impulsió, però no la de l'obligatorietat.

LES PRÒXIMES ELECCIONS

—*Ja estem, de fet, en una situació pre-electoral. D'aquí a poc més d'un any hi ha les eleccions autonòmiques i municipals. sembla que el seu màxim oponent serà Francesc Obrador, batlle de Calvià, probable candidat socialista a la Presidència del govern autònom. ¿com valora aquest candidat?*

—El Partit Socialista, com a adversari polític, s'ha de valorar en conjunt. El seu principal valor és que es comporta sempre, durant un procés electoral, com un grup unit.

—*¿Creu vostè que aconseguirà, de bell nou, la victòria i tornarà a ser president de Balears per tercera vegada consecutiva? ¿Creu que podrà aconseguir la majoria absoluta?*

—Lluitem per aconseguir que tot el centre-dreta popular i regionalista tinguin aquesta majoria. Quant a la darrera part de la seva pregunta, li he de dir que per tal cosa feim feina.

—*Una de les institucions polítiques de més pes a la Comunitat és l'Ajuntament de Palma, ¿creu que podran guanyar als socialistes, que el governen des del 79?*

—Pens que aquesta vegada és segur aconseguir la victòria. Els socialistes ho han fer prou malament. *Miquel Payeras*

